

PRINCEZNY ZE SKLEPA

PŘÍBĚH GERTRUDY MILERSKÉ

VÍŠ, ty se třeba do školy bojíš, když tě můžou vyzkoušet a ty neumíš. Nebo když nemáš úkol. Ale třeba se tam také těšíš. Na kamarády, i na paní učitelku, když je hodná. A hlavně... vejdeš tam, nadechneš se té povědomé vůně – no může to tam i trochu smrdět – a víš, že tam patříš. Já jsem nic z toho neznala. Věděla jsem od starší sestry, co je to škola. Ona do ní ještě začala chodit. Já už ne.

Představovala jsem si, jak vypadá taková třída. Co tabule – jak je velká? A jak se na ni dát psát? Je to jiné, než malovat si na zed? A co lavice? Kde bych seděla já, kdybych tam chodila? A vedle koho?

To bylo asi to nejdůležitější. Všechny děti tam chodily. Jenom já ne. Sestře jsem trochu záviděla, že školu zažila. Jenže já měla něco, co sestře scházelo – kuráž. Já se do té školy musela podívat.

Věděla jsem, že se do ní chodí ráno. Tak jsem se vyplížila z našeho úkrytu a po špičkách zamířila po schodech nahoru. Boty jsem si nevzala, samozřejmě, šla jsem jen v punčocháčích. Proč? No přece aby mě nikdo neslyšel. A když jsem vykoukla z průjezdu, uviděla jsem holčičku, která měla na zádech školní tašku. Úplně jako má sestra.

Přidala jsem se k té holčičce jakoby nic. Srdce mi bušilo, nejen strachem, ale také radostí. Byla jsem tu, jako má starší sestra. Byla jsem tu místo ní. Za sebe.

Holčička se podivila, kdo jsem. Řekla jsem jí, že s ní jdu do školy, ať mi ukáže, kde je. Váhala. Tak jsem jí nabídla, že jí ponesu tašku. Dodnes si pamatuji, jak voněla kůží a jak byla těžká. Netušila jsem, co v ní je, ale představovala jsem si knížky, od kterých se nedokážu odtrhnout, a voňavé sešity, a tužky, které báječně kreslí, a plnicí pero, jaké jsem viděla jen u tatínka...

Když jdeš po ulici jen v punčochách, musíš se tvářit úplně samozřejmě. Předstírala jsem, že na chodníku nikdo není. Jen ta holčička. Vykračovala jsem si, jako bych měla boty.

A pak... když jsme vkročily do vrat školy, připadala jsem si jako v bráně hradu. Anebo v nějaké kouzelné jeskyni. Ne, spíš to byl hrad či přímo zámek... a já byla princezna, i když zrovna pohádky o princeznách jsem nesnášela.

Vystoupaly jsme po schodech, vešly do třídy. Sedla jsem si vedle holčičky, která už tím vším byla tak vyvedená z míry, že nic neříkala. Pěkně jsem narovнала záda a ruce si složila za ně. Přesně tak, jak mi o tom vyprávěla sestra. Už jen to, že jsem byla tady, mi působilo neuvěřitelný pocit štěstí. Tabule byla ještě větší, než